

*Missziós
prédikációk*

2017
I. negyedév

I. negyedév

1. missziószombat, 2017. január 7.

„Ő AZ ÉGŐ ÉS FÉNYLŐ SZÖVÉTNEK VOLT..”

Isten kegyelméből ismét beléptünk egy újabb, 365 napból álló időszakba. Hogy még hány ilyen periódust fogunk együtt és egyenként kapni Istentől, azt valóban senki nem tudja. Sokan nem hitték, hogy ezt az évet is megérjük. De ime, még mindig itt vagyunk.

Vajon helyes, amit eddig mondtunk? Vajon ez az év is ajándék Istentől, ahogy a többi, eltelt év volt? Ha igaz az, hogy Isten újból és újból megajándékoz bennünket egy évvel, akkor biztosan nyomós oka van rá. Mi célból teszi ezt ismételten?

Nem jelenti talán azt, hogy az előzőt nem jól használtuk ki? Nemde azért ad nekünk folyamatosan újabb és újabb évet, mert újabb alkalmat akar nekünk adni a múltbeli mulasztásaink helyrehozására?

Képesek vagyunk-e szembenézni az igazsággal? Állíthatunk-e valami mást? Adhatunk rá más magyarázatot?

Nem! Nincs más magyarázat.

Ha jobban kihasználtuk volna a nekünk ajándékozott napokat, akkor ma már a menny dicsőségét élveznénk.

Milyen csodálatos lenne, ha Jézus – életünk eltelt idejéről – elmondhatná ugyan azt, amit elmondott Keresztelő János életének termékeny és kitűnően kihasznált napjairól: „Ő az égő és fénylő szövétnek volt!” (Ján 5, 35)

János apostol mindössze úgy harminc évet kapott. Ahogy minden más ember, ő is azért kapta ezt az időt, hogy a lehető legjobban kihasználja – Isten dicsőségére.

A neki ajándékozott idő nagy részét az előtte álló munkára való, alapos felkészülésre használta.

És aztán lángra gyúlt, mondja Jézus.

János nem csak hordozta a világosságot. Ő maga is világosság volt, amely „égett és fénylett”.

Az ő világossága, a korabeli tudatlanság sötétségének közepette, nagyon messzire ellátszott.

Az emberek, akik nehézkesen tapogatóztak a sötétségében, látva a világosságot, nagy örömmel örvendeztek és siettek Keresztelő János hűségének és buzgóságának vonzó lángjához, mert vonzotta őket a szeretetének és a gondoskodásának a tüze, mert égett a vágytól, hogy minden embert az üdvösség útjára igazítson.

Az ő szavaiból terjedő tiszta és átható világosság, és a tetteiből származó világosság a hallgatói lelkének minden csücskébe behatolt, feltárva előttük a megváltozás szükségességét és az örök élet útjának feltárt világosságával való összehangolódást.

Megtalálva azt, ami után vágyakoztak, a keresztség szertartásával az emberek boldogan vetették és temették el a sötétségbe burkolt életüket, hogy azután új életet kezdjenek. Így aztán égő szívvel közeledtek a Messiáshoz, akivel való találkozásra János felkészítette őket.

Jézus első eljövételének az előkészítője, nem egészen egy év alatt olyan tökéletesen előkészítette az utat, hogy a Messiásnak egy pillanatra se kellett kitolnia az első eljövételével járó küldetésének határidejét. Jézus, akinek a fénye mellett Keresztelő János csak egy halvány láng volt, még nagyobb dicsóséggel felragyoghatott, mert az emberek lelki szemei, János munkájának köszönhetően, erre felkészültek.

Krisztus isteni dicsősége feltárásának még nem jött el az ideje. Akkor még csak az üdvösségről szóló tanítás fényének kellett csupán feltűnődökölnie. Ő isteni dicsősége, gondosan elrejtve és eltakarva az emberek elől, csak az Ő második eljövetelekor fog felragyogni.

Amikor majd másodszor is eljön a Földre, akkor gyökerestől, ágastól ki kell majd irtania a bűnt, és mindenkit, akit csak lehet: megajándékozni az örök élet kincsével. Ekkor fog kifejezésre jutni Isten hatalma. A bűn,

és minden, amit a bűn áthatott, megsemmisül. Ez a legfőbb probléma lényege. Ehhez a munkához Istennek most újabb előfutárookra van szüksége. Mivel a bűn éppen az ember szívében (elméjében) van, Krisztus második eljövetele előfutárának a feladata, hogy az embereket – ebben a tekintetben – előkészítse a Krisztus dicsőségével való találkozásra.

Vajon milyen lesz ez a találkozás?

Olvassuk el a 2Thess 1, 8-10.

A bűn és a halál láncát megtörő, életre keltő és átformáló erő, amely felkészíti a szenteket, egy időben elpusztítja a felkészületlen bűnösöket, akik nem vetették el a bűneiket.

Azon a napon csak az marad meg, akinek a szívében szemernyi hajlandóság se lesz a bűn és a gonoszság iránt. Minden más örökre elvesz, mert ez a nap lesz a bűn és minden következményének örök és végső pusztulása.

Ó mennyire vágyik a szerető isteni szív arra, hogy majd a gonosz eltörlésekor minél kevesebben legyenek azok, akik elvesznek.

Tudják-e a bűnösök, hogy mi is történik körülöttük? Vajon bölcsében fogjuk-e ezután kihasználni a nekünk ajándékozott időt, és sürgősen korrigálni a hibáinkat?

A Keresztelő János által elvégzett előkészületek, amelyek a Messiás első eljövetelére vonatkoztak, annyira tökéletesek voltak, hogy a Messiásnak semmit sem kellett késnie.

Ma azonban már nem teheti, hogy ne készen. Késünk az Ő második eljövetelére való felkészüléssel.

Nem kellene, és nem is lenne helyes azt mondani, hogy egyetlen mai előfutár se dolgozik. Ez távol állna az igazságtól. Istennek ma is vannak hűséges és buzgó szolgálói, amilyen Keresztelő János volt. Azonban kevés van belőlük, a munka viszont nagy: az egész világot be kell ragyogni.

A hajdani, első előfutárokról szólva, nem beszélünk azokról, akik nyíltan nem tartják be ezt vagy azt az igazságot. Ha nem bánják meg a bűneiket, akkor nem nevezhetők se hívőknek, se Krisztus előfutárainak. A helyzetük világos. Eredményeikről nem beszélhetünk. Nem is velük van gond. De vannak, akik néha őszintén kívánnak, így vagy úgy, tenni valamit az Úrért. Ők el is indulnak és megpróbálnak tenni valamit. Tanácsolnak, intenek, és az általuk ismert legjobb módon igyekeznek meghívni az embereket. Azok azonban, akikhez eddig közeledtek, álta-

lában nem térnek az igazság útjára. Még mindig a sötétben toporognak. Habár időnként úgy tűnik, hogy elfogadják a hívást, rövid idő után az érdeklődésük kialszik. Az ilyenek gyakran még jobban kétségbe esnek, s azután csak még nehezebb lesz felkelteni bennük az üdvösség iránti érdeklődést.

Miért történik ez?

A válasz valójában nagyon egyszerű.

Keresztelő Jánosról feljegyezték: „Ő az égő és fénylő szövétnek volt...”. János szövétneke nem csak időnként gyulladt fel és lobbant láng-ra, hogy egy idő után halvány szikrává válva ismét kialudjon. Ha János Jézus ilyen tanítványa lett volna, nem hogy senkit nem vonzott volna az igazsághoz, hanem egyenesen visszataszította volna őket.

A sötétséghez szokott szemeket nagyon zavarja a pislogó, időnként felvillanó világosság. A világosság megjelenése reményt kelt bennük, amely azonban a kialvó világossággal el is tűnik – s ekkor csalódnak, kétségbe esnek. Ilyen világosság senkinek sem kell. Semmilyen célt nem szolgál.

Most lépünk tovább és tegyük fel egy még közvetlenebb kérdést:

Miért van az, hogy valaki néhány rövid ideig fényforrás, azután ismét azonosul a környezet sötétségével?

Ha valóban Isten világossága van benne, akkor ez a világosság miért nem világít állandóan benne? Miért nem világít állandóan belőlünk, és az emberek miért csak a figyelmeztetéseinket hallják? S ha szeretnének is elindulni az üdvösség útján, azt sem tudnák hogyan és merre. Világosságunk rövid felvillanása után visszaesnek a sötétségbe, amelyben csüggedten, csalódottan toporognak tovább.

A válasz valójában benne van a kérdésben. Csak pillanatokra különbözünk a környezetünktől, és sokkal hosszabb ideig, sok szempontból hasonlítunk rá. Többen olyan gondosan elrejtik azt, ami isteni fényforrássá teszi őket, hogy végül senki sem fogja észrevenni, ők maguk is csak olyan sötétek, mint a környezetük. Öltözködésük, viselkedésük, beszélgetéseik tárgya, szórakozásaik forrása, sőt, még a gondolkodásmódjuk is gyakran azonos a környezetükével. Az olykor fel-felvillanó buzgóságuk lángját, ilyen állásfoglalással valójában gondosan elfedik és elrejtik, úgy hogy az adott pillanatokban senki észre sem veszi. Csoda hát, hogy senkit nem vonzanak az igazság világosságához? Csoda, hogy senkinek

nem tudják elmagyarázni az üdvösség útját, sem elvezetni őket az örök élet dicsőségéhez?

Ha továbbra is befedik és elrejtik az igazság lángját, ha továbbra is csökkentik a különbséget önmaguk és a világ között, mert igyekeznek minél jobban a sötétségre hasonlítani, az elfedezett, elrejtett láng kialszik, s végül ők maguk is sötétséggé válnak.

Vagy égünk és világítunk, vagy hideg, gyötrelmes, pusztító sötétség leszünk. Az időnkénti világossággyújtás, az időnkénti bizonyágtéves sehova nem vezet. Isten állandó világosságává kell válnunk. Imádkozva, munkálkodva töltünk utána a Szentlélek olajából a lámpásainkba, és világítsunk szakadatlanul, egyre fényesebben, egyre vonzóbban. Világosságunk legyen állandó és tartós.

„Ő az égő és fénylő szövétnek volt...”, ezekkel a szavakkal van körülírva egy előfutár magasztos, szent és gyümölcsöző életet.

Neked és nekem, az utolsó nagy esemény előfutárainak, a menny ugyanazt az utasítást adta:

„Így szól: Kevés az, hogy nékem szolgám légy, (...) sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!” (És 49, 6)

A szeretetünk és buzgóságunk lángjának ragyognia kell az egész világon. Nagyobb munkát, de több erőt is kaptunk hozzá, de többen is vagyunk. Ha folyamatosan imádkozunk, szakadatlanul világítunk, és nem rejtjük el a menny csodálatos ajándékát, Ésaiás próféta rég elhangzott prófécija már napjainkban dicsőségesen teljesedhet, úgy, ahogy azt Isten csodálatosan előre megtervezte és kijelentette a legnagyobb esemény előfutárainak.

„... de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. (És 60, 2-3)

Dicsősége már rajtad nyugszik. Igazságának a világossága már beragyogta és melengeti a szíved. Ne engedd meg, hogy bármi elrejtse, eltakarja. Ragyogjon ebben az évben fényesebben, mint bármikor és engedjétek hadd ragyogjon az örök dicsőség kezdetéig, hogy ne csak egyedek, hanem csoportok és nemzetek is eljöjjenek, ahogy Keresztelő János idejében történt, hogy rajtad keresztül beragyogja őket az Úr örök világossága, és eljussanak vele az örök dicsőségbe.

ELVESZETTEK ÉS MEGTALÁLTAK

Lukács evangéliuma 15, 1-24.

Mit tegyünk a bűnösökkel és hogyan kezeljük őket, értékeljük-e, vagy kiszolgáltassuk őket?

Jézus barátkozott velük, elfogadta, meghallgatta őket, sőt, étkezett is velük. Akik megjegyzéseket tettek Jézusnak ehhez a hozzáállásához, azoknak a következőket mondta:

„Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?“ Lukács 15, 4.

Valami oknál fogva a juh elveszett. Elveszett valahol a vágyai hatalmas sivatagában. A nyájtól való elválásával abba a veszélybe került, hogy megtámadják a vadállatok. Ő nem tudott erről a veszélyről, nehézségekről, bajokról, amelyek utolérhetik, sőt az életébe is kerülhetnek.

A jó, odaadó és bátor pásztor elindult az éjszakába, hogy megkeresse az elveszett juhot. Szerette a juhot és fáradhatatlanul igyekezett őt megtalálni. Nagyon boldog volt, amikor megtalálta. A fáradt és kimerült juhot a vállára vette és bevitte az akolba.

A pásztor meghívta a pásztortársait, hogy közölje velük a juh megtalálásának jó hírért.

A pásztor azt mondta, hogy a menny is örül a juh megtalálása végett. A juh értékét a súlya, a minősége, a fajtája, stb., határozza meg. Ezt a juhot érdemes volt megkeresni. Mindezt elmondhatjuk valamennyi elveszett emberről.

Egyik szombaton a szombatiskolai osztályban én vettem át a tanulmányt. A szombatiskolai osztályban jórészt igeszerető barátok ültek. A tanulmányozás végén alkalmat adtam nekik arra, hogy kérdezhessenek, elmondják szükségleteiket, problémáikat. Akkor egy középkorú asszony jelentkezett: „Régóta vártam erre a pillanatra. Éveken át jártam különféle egyházakba, de amire vágytam, azt sehol nem találtam meg. Az adventista egyházba is eljöttem, de eddig még senki sem vett észre. Eldöntöttem: 'Ha ezen a szombaton se fog senki semmit kérdezni tőlem, ide se teszem

be többet a lábam'. De most megtörtént, amire vágytam: kapcsolat a pásztorral. A testvérnő később így vallott: „Soha többet nem maradtam el a gyülekezetből és nem jártam más egyházakhoz.” Hamarosan egyházunk tagjává vált, és még más juhokat is magával hozott.

Öröm van a gyülekezetben és a mennyben is egy elveszett juh megtalálása miatt; öröm egy bűnbánó lélek miatt, aki növekedni akar a keresztényi fejlődés útján, amely az üdvösség felé vezető szakaszokban fejeződik ki.

„A rabbik értették, hogy Krisztus a vámszedőkre és a bűnösökre vonatkoztatja példázatát. A példázatnak azonban tágabb értelme is van. Az elveszett juhval Krisztus nem csak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakadt, büntől megrontott egyetlen világot is. E világ csak egy atom abban a roppant mindenségben, amelyet Isten kormányoz. Mégis ez a kis bukott világ az egyetlen elveszett juh - is becsebb a szemében, mint a kilencvenkilenc, amelyek nem tévelygett el a nyájtól. Krisztus, a mennyei szeretet Parancsnoka lehajolt a magasságból, félretette Atyjánál élvezett dicsőségét, hogy megmentse az egyetlen elveszett világot. Ezért hagyta el a magasságot, a büntelen világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették, és eljött erre a Földre ahol „megsebesített bűneinkért“, és „megrontatott a mi vétkeinkért” (És 53,5). Isten feláldozta önmagát a Fiában azért az örömért, amelye az elveszett juh megtalálása szerez.

Az elveszett juh, ha nem hozzák vissza a nyájhoz, addig kószál, míg el nem pusztul. Sokan elvesznek, mert nincs kéz, amely utánuk nyúlna. Lehet, hogy e tévelygők látszólag nehezen kezelhetők, meggondolatlanok, de ha olyan lehetőségek lennének, mint másoknak, talán nemesebb lélekről és hasznosabb képességekről árulkodnának, az angyalok szána-koznak e tévelygőkön és sírnak, mialatt az emberi szem szárazon marad és az emberi szív nem szánakozik.

Ó, milyen szükségük lenne a megkísértett tévelygő lelkeknek a megértésre! Bár csak többet merítenénk Krisztusból és kevesebbet, sokkal kevesebbet a saját énünkől.” (KP, 127-128)

A másik elveszett dolog egy fémpénz, ami nem a pusztában veszett el, hanem a házban.

Íme, milyen akciót kezdeményeztek a kicsi, de értékes pénzerme megtalálása érdekében:

„Avagy ha valamely asszonynak tíz drachmája van, és egy drachmát elveszt, nem gyűjt-e gyertyát, és nem sepri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan, mígnem megtalálja?”

Keleten a szegényeknek csak egyszobás házuk volt. A szobán gyakran ablak se volt, ezért bent általában sötét volt. A szobát csak ritkán takarították, ezért a földre esett pénz gyakran elveszett a piszokban, porban. Emiatt lett ideges az asszony, amikor elvesztette a pénzt. Mindent megtett, hogy megtalálja. Nem nagy érme volt, ezért sokan nem is keresték volna. Az asszony számára azonban, aki ezt a kis érmét is értékelte, a pénz elvesztése komoly veszteséget jelentett.

Ahhoz, hogy megtalálja a pénzt, fényes nappal gyertyát kellett gyújtania, és a házat alaposan kitararitania. Egy asszony hozománya általában ilyen pénzermékből állt, amelyeket legnagyobb kincsként őrzött, hogy majd átadhassa a lányainak, ugyancsak hozományba. „És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédjait, mondván: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drachmát, melyet elvesztettem!”

Ez a történet az elveszett juhról szóló történetre hasonlít, és egy olyan dolog elvesztéséről szól, amelyet csak szorgalmas kereséssel lehet megtalálni, s amelynek a megtalálása nagy örömet jelent.

Kit jelképez a drachma és kit az asszony?

Az elveszett drachma azokat jelképezi, akik holtak a bűneikben és a törvénytelenységükben, és erről semmit nem tudnak. Elidegenedtek Istentől, s nem tudják, éppen ezért nem is aggódnak miatta. Ez a történet rámutat arra, hogy Isten szereti, és sajnálja, még azokat is, akik közömbösek az elvárásai iránt.

A drachma a házban veszett el. Itt van a közelben, mégis csak kitartó kereséssel található meg. A drachma akkor is ezüst marad, ha poros és piszkos. A drachma tulajdonosa azért keresi, mert értékes a számára. Így van ez minden egyes lélekkel. Bármilyen szennyes is a bűntől, Isten szemében mégis értékes.

„Az asszony” ismeri Istent; szolgál Istennek és az embertársainak, és megkeresi azokat, akik elvesztek a bűn éjszakájában. Az „asszony” fényes, mint a nap. Az asszony az egyházat jelképezi, amely megtartja az Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Egy fiatal férfi, az egyik testvérnővel való találkozás alkalmával, először hallott Krisztusról, az üdvösségről,

Istenről, az örök életről. Elfogadta Isten Szavát. Elnyerte a világosságot. Egyházunk tagja lett, ma viszont már prédikátor.

Bárhol vagyunk is, minden felé vár ránk egy-egy elveszett dinár, amelyet meg kell keresnünk. Keressük? Naponta találkozunk emberekkel, akiknek nem sok közük van a vallásos dolgokhoz. Talán beszélgetünk velük, látogatjuk őket, miközben nem tanúsítunk érdeklődést a lelki jólétük iránt.

Ki tudja felbecsülni egy lélek értékét? Ha szeretnéd tudni, milyen értékes egy lélek, menj ki a Gecsemáné kertbe; majd mialatt a kereszt lábánál elgondolkodsz mindazon, ami a kereszten történt és elhangzott, jusson eszedbe, hogy Jézus még egyetlen bűnösért is feláldozta volna az életét. Ez segíteni fog neked abban, hogy minden egyes lelket értékelni tudjál. És amikor egy lélek megtér Istenhez, akkor az egész menny örül.

A juh elveszett a pusztában, a dinár elveszett a házban, egy harmadik példa, az a fiú, aki elveszett egy „messzi vidéken”.

„És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyomból rám eső részt! És (...) a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozolá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükségét látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; (...) Mikor aztán magába szállt, monda: én (...) éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz.” (Lukács 5,12-18)

A fiatalabb fiú bosszús volt az apja házában tapasztalt fegyelem miatt. Úgy érezte, hogy korlátozzák a szabadságát. Tévesen értelmezte apja szeretetét és gondoskodását, úgy döntött, hogy engedni fog a hajlamainak. Elvesztette az apja iránti felelősség- és hálaérzetét. Annyira lefoglalta a jelen, hogy nem látta a jövőt. S mindazért, ami az apja házán kívül történt vele, tékozló fiúnak nevezték. Miközben leitatta a lelkiismeretét és elkábította értelmét, boldognak vélte magát. Miután elherdálta a vagyonát, megalázottan, éhesen, morálisan összeomolva, meggyengült akarattal minden nemes érzést megölt magában.

Ebben nyomorúságos állapotban megmaradt az a reményteljes gondolat, hogy az apja még mindig szereti. Ez a szeretet vonzotta vissza. Sokáig gondolkodott, hogy mit tegyen. A szeretet megtette a magáért. A döntés megszületett: „Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mon-

dom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam”. Mivel még mindig nem értette meg teljesen az atya szeretetét, hozzátette: „tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy”.

A szeretetnek jó szeme van. Se a fia bűnben leélt évei, se annak gonoszsága nem tudta eltakarni az apa elől a fia arcát. Ölelés, csók, ruha, cipő és egy gyűrű az ujjára – az apa szerető megbocsátásáról tanúskodott, aki szabad mozgást, foglalkozást, életet és teljes oltalmat biztosított számára a házban.

Az ifjú bűnbánata miatt természetesen nagy volt otthon az öröm.

A pásztor igyekezetével, aki Krisztust jelképezte, előkerült a juh. Az asszony igyekezetével, aki Isten gyülekezetét jelképezi, előkerült a drachma. Az atya igyekezetével, aki Istent jelképezi, előkerült a tékozló fiú.

A bűnbánó bűnösöknek ez a három kategóriája jelképezi az elveszett emberiséget. Mindegy, hogy hol vezett el és milyen állapotban volt, a legfontosabb tény, hogy megtalálták és visszavezették az élet útjára.

„Hány tévelygőt kerestél meg és hoztál vissza a nyájhoz? Tudod-e, hogy Krisztus keresi azokat, akiket látszólag javíthatatlan és visszaautasító voltuk miatt te elkerülsz? Talán éppen akkor van a legnagyobb szükségük a részvétedre, amikor elfordulsz tőlük... Az elveszett juh, ha nem hozzák vissza a nyájhoz, addig kószál, míg el nem pusztul. Sokan elvesznek, mert nincs kéz, amely utánuk nyúlna...

Ha közösséged van Krisztussal, az Ő mértékével mérsz minden embert és olyan mélységesen szereted őket, mint Krisztus téged.

Ebben a munkába a mennyei angyalok is készek közreműködni velünk. A menny minden segítséget megad azoknak, akik keresik és mentik az elveszetteket. Angyalok segítenek a legfelszínebb és a legmegátalkodottabb ember megközelítésében, és az egész menny örül, amikor egy is visszatalál Istenhez. A szeráfok és a kerubok megpengetik aranyhárfájukat, éneken dicsőítve Istent és a Bárányt, mert szereti az embert és irgalmas hozzá.” (KP, 128-132)

Stanko S. Stojanović egyetemi tanár

„AZ ÉN BÁTYÁIMAT KERESSEM... !”

1Móz 37, 16

Tizenketten voltak fivérek. Egy apjuk volt, de két édesanyától születtek. Ami közös volt bennük, azt az édesapjuktól örökölték. A történet azt mondja, hogy nem voltak mindig egy akaraton. Éppen ellenkezőleg, gyakran különbözött a véleményük. Néha erélyesen összeszólalkoztak. Mégis, mindnyájan ugyanazt a feladatot kapták az édesapjuktól, hogy őrizték a nyáját. Így mindnyájan a nyájaik pásztorai voltak, de egyben egy nagy nyájnak – az apjuk nyájának a pásztorai is.

Rákhel, akit Jákob különösen szeretett, s akiért sok éves kemény munkával fizetett, elég későn ajándékozta meg őt a két legkisebb fiakkal, Józseffel és Benjáminnal. Józsefről tudjuk, hogy az apja gyakran elküldte őt, hogy nézze meg, hogy vannak a testvérei. Az apa nagyon szerette Józsefet, bizonyára mindegyiknél jobban. Emberileg ez érthető is lenne, mivel benne egy régi vágya teljesült, amikor Rákhel megajándékozta őt a fiúval. Vajon József nem Isten ajándéka volt-e? És József is kapott egy szép feladatot, hogy gondoskodjon a nyájról.

Jézus Pétert csak azután bízta meg a nyáj legeltetésével, miután háromszor megkérdezte: „Szeretsz-e engem?”

Nekünk valóban teljes szívből kell szeretnünk Istent, és embertársainkat, mint önmagunkat, azaz a nyáját, meg a testvéreinket, akik szintén pásztorok. Ezzel a jó Pásztor bízott meg minket.

József egyszer ilyen utasítást kapott: „Menj el, nézd meg, hogy s mint vannak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem.” Habár nehéz út várt rá, József kész volt elmenni. Az apa talán hosszabb ideje semmit nem hallott róluk se a nyájról, ezért komolyan aggódni kezdett.

Könnyű feladat volt-e József számára a bátyái felkutatása? Vajon József válasza nemde Ábrahám atyja hitének drága öröksége volt, aki az életének a legnehezebb feladata előtt állva így válaszolt az Úrnak: „Itt vagyok”, és valóban teljesen ott volt. Miután elfogadta az apa utasítását, kész volt bármilyen körülmények között teljesíteni.

József keresi a testvéreit, nem az idegeneket, nem a szolgákat, nem; a testvéreit keresi. Nehéz út volt ez. A 15. versből megtudjuk, hogy

bolyongott a mezőkön, amikor rátalált egy ember. A kérdésére, hogy „mit keresel”, József egyedülálló választ ad, tele szeretettel és elkötelezettséggel: „Az én bátyáimat keresem”.

A szomjas lélek kiáltásaként szóródtak szét József szavai a pusztában. Nem csak az apja utasítása volt ez; ez testvéri szeretet volt.

Ah, mily gyorsan lemondanak némelyek az utasítás elvégzéséről, amikor nem jutnak azonnal célba!

És ez alkalommal is lehetett volna ürügyet találni. Már oly sokáig bolyongott egyedül. De József nem teszi. „Az én bátyáimat keresem”. Ők, elvégre a testvéreim, egy apánk van, ugyanazzal a feladattal bízott meg minket, hogy legeltessük az ő nyáját, hogy oltalmazzuk a vadállatoktól és a tolvajoktól, és hogy a jó legelőre vezessük őket. Apa már régóta nem hallott róluk semmit, valahogy megszakadt a kapcsolat. Most az apám elküld a testvéreimhez, az ő fiaihoz. Alkalmanként rövid, komoly imát emelt Istenhez: „Atyám, segíts megtalálni a testvéreimet!” Hosszas keresgélés után meg is találta őket. Az öröm, hogy megtalálta a testvéreit, egy utolsó erőt ad neki, és így érkezik meg hozzájuk, fáradtan, elgyűrten, de boldogan. De talán az öröm ellenére, csendes félelem lett úrrá a szíven? De fontos volt-e egyáltalán? Végtére is a testvérük! Az apa küldte őt hozzájuk. Csak mellettük lehetett biztonságban, csak ők gondoskodhattak volna róla.

József semmit nem tudott, talán semmit nem is sejtett bátyjai szívharcáról. Az évek folyamán annyi minden összegyűlt bennük. Ugyan ki tudná továbbra is elviselni ezt a terhet? Az igehely ezt mondja: „Mikor távolról meglátták, minekelőtte közel ért volna hozzájuk, összebeszéltek, hogy megölik. (18. vers)

Testvért ölni – ez szörnyű gondolat! Igen, mert már a gondolat is átok, bűn és törvényszegés. Így tanított minket Jézus. De miért mentek el ebben ilyen messzire? Vajon nem csengtek ott a fülükben még mindig Istennek Kainhoz intézett szavai: „Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatasz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágódása; de te uralkodjál rajta. (1Móz 4, 6-7)

Ők elfojtották a lelkiismeret hangját. Nem akarták őt meghallgatni. El kell tűnnie, mert már látni se bírják. Nem elég neki, hogy apa őt állandóan kiemeli; hanem most még jön ilyen elfogadhatatlan álmokkal és azt hiszi, hogy ő mindnyájunknál jobb. És még, hogy a szülők is meg-

hajoljanak előtte?! Ugyan ki tudná ezt elviselni? Emellett apja még cifra ruhát csináltatott neki, csak hogy még jobban kitűnjön. Nem, ezt már nem tudják elviselni. Látni se akarják többé!

Testvérek, várjatok, ne legyetek igazságtalanok, mégis csak a testvé-
rünk!

Ugyan mit tehetett volna József az ellen, hogy az apja őt jobban szerette, mit tehetett, hogy ilyen álmokat álmodott, amelyeket egyszerű, gyermeteg módon elmesélt nekik? És mit szólhatott volna a cifra ruháért, amelyet apja csináltatott neki? Ha nem fogadta volna el, apja talán megbántódott volna, hiszen a ruhával örömet akart szerezni neki. Ne ítélkezzetek! Ne ítéljétek el. De hiába. A fivérek már nem hallják Isten hangját. Józsefnek el kell tűnnie. Ők többé már látni sem bírják a testvérüket.

Rúben terve, hogy megmentse az öccsüket, meghiúsult. József soha nem fogja teljesíteni az apja utasítását. A bátyjai megragadják és letépi róla a cifra ruhát. Ó, mily sokáig volt a fiú szálla a szemükben! Miért nem lehetett megelégedve az egyszerű dolgokkal, mint a többiek? Jaj, az a cifra ruha! Mennyi rosszat okozott a viselőjének és a szemlélőinek? S ő, József, semmit sem tehet ellene.

Ugye, viseltél már te is cifra ruhát? Vagy láttál valakit cifra ruhában? Jussanak eszedbe a szavak: „Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki” (Ján 3,27). Van, akinek egy talentuma van, másoknak kettő, ismét másoknak öt. Istentől kapta őket, hogy gazdálkodjon velük, és majd számot is kell adni róla.

Józsefet a testvérei egy kútba dobják, s leülnek falatozni! Utána eladják őt az izmaelitáknak. Becsapták az apjukat, hazudtak neki, s majdnem sírba vitték. Milyen messzire vezetheti az embert az ő elvakultsága? Mily sok fájdalom az apa számára!

Mennyire szomorú, és sír a mi mennyei Atyánk, amikor a gyermekei, a testvérek nem élnek békében. Menj, keresd meg a te testvéreidet! És József elment, hegyen völgyön keresztül. Hú maradt Istenhez. Maga az atya küldte őt testvéreinek felkutatására. Milyen hosszú volt az út, milyen kísértéseken kellett átjutnia; de a testvéreinek és az apjának is, úgyszintén! Ami csak kevés emberrel történik meg, az történt vele: Józsefet az Úr a legnagyobb mélységből a legmagasabb szintre emelhette.

Ezt csak kevesen tudják végigcsinálni. József nem önmagának szolgált, az Úrnak szolgált és még mindig keresi a testvéreit.

Ó, hogy kalapált a szíve, amikor az Úr sok-sok év után elhozta hozzá a testvéreit. Meg kellett nyerni a szívüket. Az Úr még inkább felhasználta őt a népe pásztorainak felkészítésére.

Néha azokra jönnek a kísértések, akik bizonyítani tudják, hogy az elmúlt években sokat megtanultak. Szerették a legfiatalabb öccsüket, és sohasem adták volna el, sohasem árulták volna el őt valamilyen haszon fejében, mert tudták, hogy apjuk mennyire szerette Benjámint. Nem tudták volna elviselni, hogy még egyszer olyan fájdalmat okozzanak atyjuknak. Meséltek Józsefnek a testvérükről, és szinte maguk előtt látták az ő félelemmel teljes tekintetét. József meghallgatta őket és mindent megértett, felismerte a testvéreit és látta, hogy időközben igazán a testvéreivé váltak. Júda felajánlotta magát a legkisebb helyett...

József nem bírja már tovább, és bemutatkozik a testvéreinek. „Én vagyok József!” Ó, mily öröm! Végre találkoztak! Micsoda öröm ez a megtört szívű édesapa számára! A nyájjal együtt már ő is feljöhet Egyiptomba. A legjobb földet kapják ajándékba.

József jó pásztor volt; addig kereste a bátyái szívét, amíg meg nem találta. Az apjuk halála után, amikor a testvérei sírva-félve ismét ott álltak előtte, így szólt hozzájuk: „Ne féljete: avagy Isten gyanánt vagyok-e én?”

Ma, ahogy akkor is, szegényen, rabként vagy gazdagon, felmagasztalva nem voltam nektek Isten helyett, és nem is leszek. Ne féljete! Annyira örülök, hogy megtaláltalak benneteket. Milyen kicsi a világ!

Az én bátyáimat keresem... ! Mindnyájunknak más az édesanyja, más-más tehetséggel rendelkezünk, azonban, nemde egy Atyánk van? Nemde mindannyian az ő nyájának pásztorai vagyunk?

„Menj el, nézd meg, hogy s mint vannak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem.” (1Móz 37, 14)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Vlado Havran

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016

Istentiszteleti használatra